

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2445/2020
04.11.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божицара Вујичића, председника већа, Весне Субић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., ..., чији је пуномоћник Милева Лукић, адвокат из ..., против туженог Предузећа за производњу, промет и услуге „ББ“ д.о.о. ..., чији је пуномоћник Драги Ерић, адвокат из ..., ради поништаја решења и утврђења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1869/19 од 12.05.2020. године, у седници већа одржаној дана 04.11.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1869/19 од 12.05.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пожеги П1 469/2018 од 02.04.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи решење туженог о престанку радног односа истеком рока на који је заснован, број 181 од 31.01.2018. године. Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да је тужилац засновао радни однос на неодређено време код туженог по уговору о раду на одређено време број 161/2018 од 08.08.2018. године, да се наложи туженом да са тужиоцем закључи анекс уговора о раду на неодређено време и да га врати на рад на радно место ... у истом року. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженом на име трошкова парничног поступка исплати износ од 88.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1869/19 од 12.05.2020. године, одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца и првостепена пресуда потврђена. Одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у границама прописаним одредбом члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11... 18/20) и одлучио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац и тужени су дана 08.08.2018. године закључили уговор о раду на одређено време до две године, према којем је тужилац дужан да ступи на рад 08.08.2018. године, а примљен је на радно место Тужени обавља делатност из области грађевинарства и у спорном периоду имао је више градилишта у Србији, а тужиоца је ангажовао ради обављања послова на изградњи пословног објекта у Чачку. Даном 31.08.2018. године, тужени је донео решење број 181 којим је тужиоцу отказао уговор о раду, уз образложење да му радни однос престаје истеком рока на који је заснован, а из разлога што су услед престанка обављања послова на градилишту на Златибору радници који су тамо обављали послове, пребачени на градилиште у Чачак на коме је радио тужилац до момента престанка радног односа, па како је у тој ситуацији дошло до повећања броја радника на градилишту на коме је радио тужилац у мери већој него што је то било потребно у том тренутку за обављање посла, тужени је био приморан да смањи број запослених радника.

Код тако утврђеног чињеничног стања нижестепени судови су правилно одбили тужбени захтев као неоснован, применом одредаба члана 37. Закона о раду, оценивши да је предметни уговор о раду на одређено време закључен у складу са одредбама Закона о раду.

Одредбом члана 37. став 1. Закона о раду („Службени гласник РС“ број 24/05... 75/14), прописано је да се уговор о раду може закључити на одређено време, за заснивање радног односа чије је трајање унапред одређено објективним разлозима који су оправдани роком или извршењем одређеног посла или наступањем одређеног догађаја, за време трајања тих потреба. Ставом 2. истог члана прописано је да послодавац може закључити један или више уговора о раду из става 1. овог члана на основу којих се радни однос са истим запосленим заснива за период који са прекидима или без прекида не може бити дужи од 24 месеца. Ставом 6. истог члана прописано је да ако је уговор о раду на одређено време закључен супротно одредбама овог закона или ако запослени остане да ради код послодавца најмање пет радних дана по истеку времена за који је уговор закључен, сматра се да је радни однос заснован на неодређено време.

Одредбом члана 33. истог закона прописано је да уговор о раду мора да садржи трајање уговора на одређено време и основ за заснивање радног односа на одређено време.

У конкретном случају странке су дужину трајања тужиоцевог радног односа код туженог дефинисале тако да тужилац заснива радни однос на одређено време до две године, из чега јасно произилази да се тужилац сагласио да му радни однос код туженог траје најдуже две године од дана закључења уговора о раду, што значи да је

прихватио да време трајања његовог радног односа може бити и краће, односно да му радни однос може престати и пре протекла две године, у ситуацији када код туженог престане потреба за радом тужиоца. За време трајања овог уговорног односа између странака (тужилац је ангажован од стране туженог на радном месту ...) престала је потреба туженог за радним ангажовањем тужиоца, јер је тужени услед обустављања радова на другом градилишту, раднике који су већ тамо радили и то дуже време него тужилац, пребацио на градилиште на коме је тужилац до тада радио, те у тој ситуацији послодавац има право да и пре истека уговора о раду чији датум није тачно одређен, већ је само предвиђено трајање до крајњег датума до ког закон дозвољава трајање уговора, откаже уговор о раду ако престане потреба за радним ангажовањем запосленог, што је послодавац, на основу своје процене и насталих околности у конкретном случају учинио. У ситуацији када се због затварања једног градилишта, појавио већи број запослених за чијим радом у том моменту није било потребе, послодавац није имао законску обавезу да спроводи поступак као у случају отказа уговора о раду на неодређено време из отказног разлога прописаног чланом 179. став 5. тачка 1. Закона о раду, јер радни однос тужиоцу није престао због престанка потребе за обављањем послова услед технолошких, економских или организационих промена код послодавца, већ због престанка потребе за даљим радним ангажовањем тужиоца.

Како су нижестепени судови оценили да је предметни уговор о раду на одређено време закључен у свему у складу са одредбама члана 37. ст. 1. и 2. наведеног закона, и да садржи све одредбе у смислу члана 33. истог закона, како у формалном, тако и у материјалном смислу, те да исти није сачињен супротно наведеним законским одредбама, то се нису стекли услови за заснивање радног односа на неодређено време, како се то неосновано ревизијом указује. Чињеница да у уговору није наведен основ заснивања радног односа на одређено време, није довољна да суд донесе закључак да је уговор заснован супротно законским одредбама. Осталим наводима ревизије понављају се жалбени наводи који су већ били правилно цењени од стране другостепеног суда и оспорава се оцена изведених доказа због чега се ревизија не може изјавити, према члану 407. став 1. ЗПП те их овај суд неће детаљно образлагати у складу са одредбом члана 414. став 2. ЗПП.

Из наведених разлога, на основу одредбе члана 414. став 1. Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци.

**Председник већа-судија
Божидар Вујичић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић